

РОМАН ОЛЕКСА. ПАМ'ЯТАЄМО...

Мисик Дарія, учениця 10 класу Сокальського ліцею №1 імені Олега Романіва, слухачка КЗ
«Сокальська Мала академія наук учнівської молоді імені Ігоря Богачевського»
Керівник: **Мусій Світлана Степанівна**, вчитель історії КЗ «Сокальська Мала академія наук
учнівської молоді імені Ігоря Богачевського»

Україна продовжує відстоювати свою державність і цілісність – і народжуються нові герої, люди, які сьогодні творять історію своїми вчинками, віддаючи своє життя за вільну, єдину, незалежну Україну.

Коли ворог прийшов на поріг нашого дому, справжні патріоти стали на захист своєї Батьківщини, своїх рідних. Але, на жаль, багато з них поклали на жертвний вівтар війни своє життя. Пам'ять про тих, хто вже ніколи не переступить поріг рідної домівки, житиме вічно. Їхні жертви не були марними. Своім життям і героїською смертю вони засвідчили безмежну любов до України. Заради її щасливого майбутнього вони пожертвували найціннішим, що є в людини – власним життям.

Ми бережемо спогади про кожного з героїв, і низько схиляємося перед величиною їх подвигу. Пам'ять про них – це наш біль і наша гордість за те, що мали честь жити з ними в одній країні, в одній громаді, в одному селі. До останнього подиху вони залишилися вірними кожному слову Військової присяги. На прикладі їхніх героїчних вчинків будуть виховуватися багато поколінь українців – відважних, гордих, сміливих, вільних і щасливих мешканців незалежної країни, заради квітучого майбутнього якої патріоти віддали своє життя...

Серед мужніх захисників України – мій сусід Роман Олекса. Роману було лише 24 роки, він – учасник АТО, воював за нашу Незалежність. Пам'ятаю, як в село прилетіла сумна звістка: «На військовому полігоні під Києвом під час військових навчань трагічно загинув 24-річний наш земляк, мешканець села Завишень, учасник ООС Роман Олекса...»

Тривога, жаль і біль втрати торкнулася кожного, хто знав Романа і його родину. На звернення старости села «Дорогі земляки, давайте гідно зустрінемо

нашого Героя! Закликаємо жителів громади орієнтовно о 16,30 год з квітами, лампадками долучитися до зустрічі Героя в с. Завишень» відгукнулися сотні людей.

30 вересня востаннє дорога Романа пролягла в рідне село, де його зустрічали рідні, односельчани, духовенство. Супроводжували тіло військового його побратими з військової частини.

До родинної оселі, де народився і жив Роман, йшли і йшли попрощатися з героєм односельчани і люди зі всієї округи. Вони несли квіти, лампадки і молитви. На похорон сина мама приїхала з Італії, рідний дядько – з зони ООС.

9 вересня 2021 року його родич Іван Коцкулич повідомив, що Роман Олекса загинув. «З великим сумом дізнався про трагічну смерть, доброго і красивого гвардійця Романа Олекси, сина моєї двоюрідної сестри Мирослави, який трагічно загинув під час військових навчань біля Києва, Україна», - написав він на своїй сторінці у Фейсбуці.

28 вересня, про загибель Романа Олекси повідомила його сестра Ірина Олекса. «Брата війна забрала», – написала вона у коментарях у Фейсбуці.

Пресофіцер бригади швидкого реагування Нацгвардії Максим Таран у коментарі виданню «Українська правда» розповів свої подробиці події. «В ході проведення навчань на полігоні під час відпрацювання польового рейду трагічно загинув наш солдат Роман Олекса. Під час виконання вправи військовослужбовець отримав тяжкі травми. Романа негайно доставили до лікарні, але отримані травми виявилися несумісні з життям. Тіло воїна відвезли до його рідного села Завишень Львівської області. Командування частини поїхало до батьків надавати всебічну допомогу», – заявив він.

Зі спогадів батька Ігоря Ярославовича Олекси ми дізналися, що 24 жовтня 2018 року син був призваний на строкову службу і отримав призначення у в/ч 3030 м. Київ Нацгвардії України. Присягу він приймав у Золочеві. А згодом підписав військовий контракт на 3 роки.

Брат Олег старший від Романа на рік. «Нас було двоє. У Жвирківську школу ми ходили разом, потім Роман вступив у Червоноградський ліцей, а я

після 11 класу навчався в Червоноградському ВПУ № 11. Мене мобілізували раніше, у 2016 році, перші 3,5 місяці в Чернігові навчався на радиста, розподіл отримав у військову частину в Червонограді. Роман тоді жартував: «Ти служиш в мамі на городі». Брат нікому не сказав, що підписав контракт, а мені про це розповів вже тоді, коли був на Сході, «в гарячій точці». Але попросив батькам про це не говорити, хоч наш тато також був мобілізований у 2016-му році у 6-ій хвилі і прослужив на кордоні 15 місяців. А за рік він сам проговорився, що підписав контракт на 3 роки.

Перед армією Роман їздив до мамі в Італію, де вона вже двадцять років на заробітках. Був там три місяці, залишатися довше не хотів. Приїхав і його зразу, з порога, забрали в армію.

Роман не шкодував про те, що став контрактником, він жив цим. До завершення служби йому залишалося пів року, і брат казав: якщо все буде добре, може, ще на рік продовжить контракт.

Додому, бувало, що приїжджав на 6-7 днів, а якщо у відпустку – то на місяць. Брат був добрим, хто що його не попросив – допомагав, не відказував нікому, приходив на допомогу. Востаннє був у серпні, ми почали ремонт у хаті. Про те, що сталася трагедія, нас повідомили одразу, у вівторок, 28 вересня. Я набрав маму... І разом з татом виїхали до Гостомеля по тіло Романа».

Велика родина Романа Олекси до сьогодні переживає втрату сина, брата, племінника. Рідна тітка Романа Леся Остапів (Пелих) розповідає, що була підтримка від людей, священників. «Багато людей вийшло зустрічати процесію. Ми точно не знали, у який час будуть під'їжджати до села, повідомили, що приблизно о 16 годині. Люди чекали... Вдячна всім і кожному, хто прийшов віддати належну шану нашому Ромчику. Я не хотіла, щоб він ішов ані на строкову службу, а потім, щоб підписував контракт. Просила: «Не підписуй, воно не все так, як нам тут здається. Хоч і розумію, що хтось має йти...» І він пішов...

Більше співпереживання очікували від влади, яка забирає наших хлопців, говорить на кожному кроці, що батьківщині треба віддати борг. Так, він віддав,

що міг – віддав своє життя... Нам сказали, що Роман загинув на полігоні, в них йшла підготовка і через місяць мали відправлятися в зону ООС. Пояснили, що він потрапив під БТР, не знаю, чия то була необережність, він завжди був уважний. Не знаю, чому так сталося, що його зачепило...

Важко змиритися з втратою такої світлої людини. Моя 15-річна донька на похороні тільки на поріг зайшла, а до труни не змогла підійти, сказала: «Не хочу його пам'ятати таким...». До самого цвинтаря Романа несли відкритим...».

Рідний дядько Іван Остапів приїхав на похорон племінника з зони ООС. Він слюсар-ремонтник, а за понад чотири роки перебування на Сході, каже, що вже став військовим. Це «затягнуло». І після тижня перебування вдома, він знову вирушив на війну.

Сусіди згадують, що велику увагу вихованню внука приділяла бабуся, бо мама довгий час була на заробітках в Італії. Він ріс добрим і працьовитим хлопцем. Мав багато друзів, завжди був готовий прийти на допомогу. Найближчим його другом був брат Олег, з яким він ділився своїми думками, переживаннями.

Вшановують пам'ять про загиблого героя і в Червоноградському ВПУ №11. На сайті пам'яті закладу читаємо: «Роман Олекса народився 1 грудня 1996 р., мешкав у с. Завишень Червоноградський район Львівська область.

Навчався у Червоноградському ВПУ №11.

Учасник АТО, військовослужбовець Національної гвардії України (військова частина 3018 НГУ, смт. Гостомель, Київська область).

Нагороджений відзнакою «За участь в боях – «Світлодарська дуга».

Роман Олекса загинув 28 вересня 2021 р. під час тренування, Rapid Trident 2021 Бригади Швидкісного Реагування Національної Гвардії України, в смт. Гостомель, Київської області.

Прощання з воїном відбулося 1 жовтня.

3 листопада 2021 р. в селі Абрамівка Вишгородського району Київської області освятили пам'ятник Роману Олексі. Цей пам'ятник встановили поблизу місця загибелі Романа».

Дуже тепло відгукувалися про свого бойового побратима його хлопці з військової частини і капелан. Вони супроводжували тіло Романа, приїжджали на 9 та 40 днів, щоб спільно з родиною помолитися. На сайті бригади швидкого реагування Національної гвардії України «Рубіж» знаходимо інформацію про те, що бойові побратими поставили пам'ятник Роману і щороку вшановують його пам'ять у частині, де він загинув. 1 грудня 2021 р. вони написали: «Сьогодні йому б виповнилося 25... Солдат Роман Олекса був світлою та доброю людиною. Тим, хто зі зброєю в руках захищав нашу країну та своїм ділом кував майбутнє для неї. Пам'ятаємо! Хай земля буде пухом!»

28 вересня 2023 року. «Сьогодні ми вшанували пам'ять нашого побратима, солдата Романа Олекси, який трагічно загинув незадовго до російського вторгнення. Ми завжди пам'ятатимемо Романа як хорошого воїна і надійного побратима, який завжди приходив на допомогу братам зі свого підрозділу, мав чудові бойові навики і був справжнім патріотом України. Жодне з життів українських захисників, прямо чи дотично втрачених через агресію російської федерації, ніколи не буде стерто з пам'яті українського народу».

Вічна пам'ять мужньому захиснику Вітчизни! Герої не вмирають, вони живуть у наших серцях. Слава Героям, Героям України!

Фото надані родиною та з соціальних мереж

